

„Stojte!“ vikne Micka, a bilo je prepozno. Vrv se je odvezala od verige, — k sreči ravno takrat, ko sta bila Mihec in Marjetica najbližje tal.

„Asss!“ viknila je deklica, ko je vtaknila svoje drobne prste v zemljo in precej jela mahljati z ročicama, nato je pa nesla prste v usta. Hitro sta sestrici pri nji. Res se je pokazalo nekaj krvi izza nohtkov, pa se je nekoliko popihljalo, malo z vodo pomočilo in obvezalo in Marjetica ni več jokala. —

„Marjetica, kako je pa to, da imaš ‚punčke‘ na prstkih?“ jo vprašajo oče pri večerji.

„Mihec!“ reče Marjetica, pa potegne skozi nos sapo k sebi. Na jok se ji je naredilo, ko se je spomnila nesrečnega padca.

„Kaj je, Mihec?“ vprašajo oče. Počasi so zvedeli vso dogodbo, seveda ne od Marjetice, ampak od Micke.

„To je pa le preveč!“ reko naposled, „povsod si ti zraven.“ Srpo pogledajo Mihca; stopijo tje, kjer je visel motvozec na kljuki.

Mihec je precej uganil ves položaj. Kar izginil je izza mize. Samo dvakrat so ga oplazili oče s tistim motvozcem, a bil je že pod pečjo prav tam v kotu. Oče se niso lahko in tudi ne radi pripogibali, zato so pustili Mihca pri miru v tisti prostovoljni ječi. Tepen od svojega očeta je bil topot prvič in hkrati zadnjič, kar bodi povedano njemu v čast.

Z materino prerokbo, da bo tak kot Brnusov Miha, pa le ni bilo nič. Cvet je bil, cvet ta Mihec Mlakarjev — kaj bi tajil, kar je res. A slabega sadu ta cvet ni obrodil. Miha je danes eden najveljavnejših možakov v naši vasi. In če nanese pogovor na mlada leta in se on spomni svojih, nikdar ne pozabi hvaležno pripomniti: „Ej, ko bi jaz ne bil imel tacih staršev!“

Ferdinand Gregorec.

Cvetke in žarki.

Radé bi spale,
Cvetke zaspane,
Da bi sanjale
Sanje lepe.

Solnček pa vstal je,
Videl zaspanke;
Žarke poslal je
Cvetke budit.

Težko so vstale
Cvetke zaspane,
Kot bi ne znale,
Da je že dan.

Z roso močile
Liste so nežne
In pa jezile
Žarkom so se:

„Kaj ste že vstali
Ter nas vzbudili.
Mar bi še spali
Tam za goro!“

Radan.

